

ikke været i Stand til i de Betragtninger, der fremkom forrige Gang, at udfinde noget Motiv, der skulde tale mod den Forandring, jeg foreslaar. Den eneste Betragtning, som jeg erkjender kunde have nogen Vægt, var den Yttring af den ærede Ordfører, at Formandens store Myndighed paa det finansielle Omraade sandt ligesom en Slags Korrektiv deri, at han kun var valgt for 4 Uger. Jeg tror imidlertid, at denne Betragtning ved nærmere Prøvelse ikke vil findes at have nogen særdeles stor Vægt. Det vil neppe være en Periode af 4 Uger, som kan afgive noget virkelig Materiale for Thinget til Bedømmelse af, om den valgte Formand rettelig eller ikke retteligt benytter den ham tillagte store Myndighed. Der maa være hengaaet en længere Periode, inden man kan danne sig nogen fornuftig Mening derom. Men dernæst vil jeg sige, at hvis det skulde være nødvendigt at finde nogen Begrænsning af Formandens Myndighed, saa bør den efter min Formening ikke findes gennem en forfattet Funktionsid, men man bør ad andre Veie, hvorefter jeg ved et senere af mine Forslag skal ytre mig, søge at finde et Middel til at raade Bod paa en mulig uheldig Benyttelse af denne Myndighed. Jeg kan ikke andet end varmt anbefale det ærede Thing at stemme for Forslaget under Nr. 2. Jeg tror, at det fra alle Sider vil blive erkjendt for at være en virkelig Forbedring i vor Forretningsgang, og at man fra ingen Side vil have Grund til at beklage sig over det. — Mit Forslag under Nr. 5 gaar kun ud paa at faae indsat en Bestemmelse, som allerede nu er gjældende i Praxis, og derved give den en bestemt og udtrykkelig Hjemmel, men det gaar rigtignok samtidig ud paa dertil at knytte en Forpligtelse, som det under forskellige Omstændigheder kan være hensigtsmæssigt at have. Jeg yttrede forrige Gang, at det var min Ansættelse, at man med Gavn kunde søge at paavirke Udvalgene derhen, at de fremmede deres Arbejde med en større Surtighed, end det nu sker i mange Tilfælde, men jeg indrømmede tillige den store Vanskelighed, som der var ved at faae noget Saadant indsat i Form af en Bestemmelse i Forretningsordenen. Det ærede Medlem, som var Ordfører, brugte den Gang den Yttring derom, at man „vel kunde bringe Roen til Bands, men ikke tvinge den til at drille“. Jeg vil indrømme dette, men da det dog stundom hænder, at Roen, naar den først er kommen til Bands, driller, og da det i hvert Fald er vist, at den ikke driller, førend den kommer til Bands, saa vil jeg anse det for hensigtsmæssigt, om den første Del af Proceduren, Erklæringen til Bands, kunde blive knyttet til en vis Tidsbestemmelse, og det forekommer mig ikke, at den Frist af 3 Dage efter Valget, som er ansat i mit Forslag, kan siges at være saa knap, at ikke ethvert Udvalg maa kunne konstituere sig paa den Maade, som der er bestemt. Det vilde da ikke længer

afhænge af et enkelt Medlem, om Udvalget overhovedet skulde begynde sin Virksomhed eller ikke, men det blev da Udvalget i sin Helhed, eller i alt Fald dets Flertal, som vilde have at tage Beslutning og bære Ansvar for derfor, saa at jeg tror, at der ogsaa derved vilde foregaa en heldig Forandring i det Bestaaende. — Forslaget under Nr. 8 gaar ud paa, at Afdelingen til de offentlige Møder ikke som hidtil skal ordnes af Formanden alene, men derimod af Formanden efter Samraad med Forretningsudvalget, og Grunden til dette Forslag har jeg ligeledes tidligere udviklet. Jeg tror, at der er taget Bestemmelser med Hensyn til Ordningen af Afdelingen til de offentlige Møder, som ikke ere heldige. Jeg tror, at den Form, som nu er bestaaende, ikke er hensigtsmæssig, og tillige, at den er temmelig enestaaende. Der skal ikke let kunne findes et Sideskytke dertil fra andre parlamentariske Foramlinger, hvor man dog ogsaa har Erfaringer at bygge paa, og jeg tror, at det vilde være godt, om Ordningen af dette hele Forhold, der jo er Noget, som interesserer den store Almenhed paa samme Tid, som det interesserer os, fik en mere stabil Karakter, saa at ikke enhver Formand kunde ordne dette ene og alene efter sit Skjøn, men i alt Fald maatte tage Forretningsudvalget paa Raad med. Og dersom Følgen deraf skulde blive, at en noget større Konservativisme gjorde sig gjældende med Hensyn til disse Bestemmelser, saa at man ikke uden absolut Nødvendighed forandrer dem, saa vilde jeg anse dette for at være en Fordel. — Mit sidste Forslag beskæftiger sig med den finansielle Side af Thingets Virksomhed og gaar ud paa, at der skal indskydes et nyt Afsnit i Forretningsordenen, som fastkættet, at „Rigsdagens Budget fastsættes ved Diamantsloven og Tilleggsbevillingsloven, i Henhold til hvis Konti Formanden anviser paa Statskassen“. Det blev anført forrige Gang, at Folkethinget ikke var Eneherre over dette Forhold, men at Landstinget havde sin Part med i Anordningen deraf, og at det derfor neppe lod sig gøre ved en saadan Bestemmelse i Folkethingets Forretningsorden at faae den hidtil bestaaende Tilstand forandret. Jeg vil ikke negte dette, men jeg skal paa den anden Side gjøre opmærksom paa, at da jo netop det Samme kan siges fra Landstingets Side, saa vilde man let være udsat for, at der sket ingen Forandring blev gjort, medmindre begge Formændene maatte enes om at indstille Noget i den Henseende. Nu tvivler jeg ikke om, at begge Formændene i deres Forvaltning ene og alene have det Offentliges Læve for Øie; derom er jeg overbevist, men paa den anden Side kan det ikke negtes, at saaledes som Tilstanden er nu, er der givet begge Formændene en aldeles diskretionær og ubegrænset Myndighed, og det ligger ikke i den menneskelige Natur, at man er særdeles tilbøjelig til selv at foreslaa Indskrænkninger i den Myndighed, som